

marrubí (MED)

Planta (*Marrubium vulgare* L.) d'aspecte blanquinós per la seua abundant vellositat i olor característica, de la família de les llaviades, de fulles redonenques, flors blanques agrupades a les aixelles de les fulles superiors que creix a les vores dels camps, marges o escombraries. A part d'emprar-se com a fluïdificant en les afeccions respiratòries i antitèrmic en les febres palúdiques, el seu ús més popular ha estat per a curar l'aliacrà o icterícia. En efecte, el malalt ha de matinar i, en dejú, deu enganyar el marrubio, la qual cosa consisteix a saludar de matí el marrubí situat a l'orinal davall del llit amb les paraules *bona nit*

senyor marrubio, ací li porte el pixum, la sal i el senyor aliacrà. Dit açò, s'orina damunt la planta. A la nit es fa el mateix romanç i cerimònia però enganyant-lo, dient-li *bon dia*. Als nou dies de repetir-ho, en la mida que el marrubí va assecant-se, l'aliacrà està curat. Aquest remei no té fonament científic però sí és cert que el període de duració de l'aliacrà, quan la causa és de tipus infecciosa com la produïda per l'hepatitis, és d'uns nou dies en què desapareix la coloració groguenca de forma espontània. La resposta, però, seria nul·la quan les causes foren d'una altra naturalesa com aquelles de tipus tumoral.

Diccionari de
Benidorm